

Vareprisen, og indskrænke sig til saadanne Varer, hvis Toldbestatning overhovedet kan reformeres uden at gribe føleligt ind paa andre Toldpositioner. Under disse Hensyn tilbyder sig naturligt Stenolie og Ris. Overfor Toldloven af 1863 maa Stenolie nærmest betragtes som en ny Varefort, og det kunde vel i sin Tid have været tvivlsomt, om den ikke som unævnt i Toldloven ogsaa burde være bleven henført under „ubenævnte Varer“ og saaledes være sluppet med mindre end den halve Told (10 pCt. af Værdien). Den blev imidlertid straks henført under „Olier“ og som disse beskattet med 2 p = $4\frac{1}{6}$ Ore pr. P d. Alt som Prisen paa Stenolie i Aarens Løb sank, blev Tolden mere og mere urimelig høj, og den udgør nu noget som 60 pCt. af Varens egen Værdi. 1 P d. Stenolie koster ufortoldet nu kun 7—8 Ore og derpaa er Tolden $4\frac{1}{6}$ Ore. Samtidig er Stenolie bleven en af de vigtigste toldpligtige Forbrugsartikler og finder Anvendelse i det fattigste Hus baade til Lys og Røgning. Forbruget er allerede steget til over 46 Millioner P d. — ca. 20 P d. pr. Hoved — og det stiger jævnt aarlig med henved 2 Millioner P d.

Paa den anden Side lader Stenolie sig meget let udskille fra den almindelige Olieposition — den er allerede ved sin Sugt let at kende — og man møder saaledes ingen praktiske Vanskeligheder ved at behandle den alene. Naar hertil kommer, at Folketinget gentagne Gange har anbefalet at nedsætte Tolden paa Stenolie til 2 Ore pr. P d., og Regeringen blandt Reformere i anden Række har optaget den samme Satz i sit sidste Toldlovsforslag, er der al Udsigt til at opnaa Tilslutning hertil fra alle Sider. Naar denne Toldnedsættelse træder i Kraft, vil Prisen paa en P ot Stenolie nedsættes fra 17—18 Ore til 13—14 Ore, en Nedgang der vil blive tilstrækkelig følelig, da den ikke under den store Konkurrence kan ventes beklippet af Mellemandlere.

Tolden paa Ris — ligeledes 2 p = $4\frac{1}{6}$ Ore pr. P d. — er i Forhold til Vare-

prisen ikke slet saa urimelig som Stenolietolden, men den udgør dog 20—30 pCt. af Værdien og har det tilfælles med adskillige andre Toldsatser, at den falder forholdsvis tungest paa de simplere Risforter; Værdien af disse er nemlig for Tiden i Forhold til Enheden fra 12 til 20 Ore pr. P d. (uden Told). Ristolden turde imidlertid være en af de alleruheldigste Toldsatser, da den hviler paa en Vare, der har gode Betingelser for at blive et Hovednæringsmiddel for Fattigfolk. Den afgiver et meget talende Exempel paa, at det ingenlunde gaar an at maale en Toldsat's stadelige Virkning alene efter det hidtidige Forbrug. Dette har i en længere Række ikke tiltaget væsentligt, og det saaledes stagnerende Forbrug vidner noksom om, at Ris nu af mange betragtes som en Slags Lüksus, fordi den netop er Tolden dyrere end Byggryn. Bliker Tolden ophævet, og Risengryn derefter kan købes til samme Pris eller maasse endog billigere end Byggryn, er der ingen Tvivl om, at Forbruget af Ris vil stige i en ganske overordentlig Grad. Toldens Ophævelse vil saaledes faa en langt videre vækkende Betydning end Besparelsen af den Told, der hidtil har maattet udredes af Smaaamandens Husholdning.

Smød Ristoldens Ophævelse er der tidligere ytret nogen Betænkelse fra Landbrugets Side, netop under Hensyn til den befrygtede Konkurrence med Byg. Vi have dog ikke kunnet tillægge denne Betænkelse nogen Vægt. Vort Land har fremdeles en Overfludsudførsel af Byg paa ca. 50 Mill. P d. (Udførsel ca. 80, Indførsel ca. 30 Mill. P d.), og der er saaledes ingen Udsigt til i en overskuelig Fremtid, at det indenlandske Forbrug vil kunne faa nogen nævneværdig Indflydelse paa Bestemelsen af Bygprisen. Meget mere vil sikkert Landmanden se sin Fordel ved at bruge Ris hjemme og sælge alt det Byg, der er god Handelsvare. Denne Ombytning vil ventelig i Fremtiden kunne antage betydelige Dimensioner og saaledes afgive Stof